

гордость-та му за сега за да ся ползувамы отъ силѣтъ му и утрѣ не ще имамы вече нуждѣтъ му, ще го поправимъ.

И славолюбіето му и любовѣта, надвихѣ гордость-тъ му и го принудихѣ да прѣтърпи униженіето. А още не можаше да направи инакъ освѣтъ така.

— Знаете ли намѣреніята ми за Маріѣх Аркскѣ, попы-та пакъ.

— Знаѣхъ; искате да ѣх открадните отъ баща ѣ, не сѣ ли тѣ?

— Тя мя люби и ми обѣща сѣизволеніето си; искамъ да ѣх освободѣх наедно съ Неаполь.

Мазаніель сѣ усмихнѣ. И тѣй желайте ли, рече, да ѣ станите стражаръ?

— Отъ все сърце. Този залогъ ми е отъ най священи-тъ. И дѣто ще сѣ каже не ще убѣгне отъ мене; бѣдѣто спокойны! Не е да не знаете, ще кажѣхъ, още какво ви подносямъ за наградѣхъ.

— Подкрѣпяніе отъ странѣ на Лудвига 14-го.

— Цѣла флота съ войскѣхъ и единъ царскый принцъ.

— Царскытъ принцове сѣ всякога опасны за народытъ. А помаганіето на Лудвига 14-го и на Дука Гюизи да ли ще бы некорыстолюбиво и искренно?...

— Испѣжданіето на Испанцытъ отъ Неаполь е най свѣт-лото извръшваніе за Францъ.....

— Но още посвѣтло бы было ако сѣ вмѣкнеше Фран-ца въ Неаполь.

— Неаполь станѣ достойнъ за независимостъ и това му поручителствува Франца.

— Увѣрены ли сте за това?

— Поручавамъ сѣ за него!

— Съсѣ главѣтъ си?

Шатилонъ сѣ подвои на минутѣхъ, но послѣ повтори думѣтъ — съ главѣтъ си!

— А не чу глухото роцтаніе на Лузара който сѣ и-